

ved. Det er ganske rigtigt, at det er der ingen, der ved, men vi have dog visse Sandsynlighedsberegninger at kunne gøre. Vi kunne for det første regne ud, at naar 1500 Mennesker af alle Samfundsklasser komme ind, er der kun en mindre Del af dem, der er saa slet stillet, at et kortvarigt Ophold under Militærtjenesten kan foranledige, at deres paarørende komme i Nød. Vi kunne vide, at der, naar der er Tale om unge Mennesker fra 22 til 28 a 29 Aar, er en meget stor Del af dem, der ingen Familie have, og en meget stor Del iblandt dem, som kun have en lille Familie, og endelig kunne vi ogsaa vide, at da der kun er Tale om en ganske kortvarig Indkaldelse for de fleste, vistnok for alles Vedkommende, foranlediger dette, at Nøden bliver mindre, saa vist som at jo længere Tiden trækker ud, desto større maa Nøden antages at blive. Selv om vi altsaa ikke kunne sige, at vi vide, om der er stor Nød, kunne vi dog gaa ud fra, at det er højst sandsynligt, at den ikke er omfattende. Dertil kommer en anden Ting, som vi vistnok kunne være ganske rolige for, at medens Folk godt kunde sidde ganske roligt under ordinære Forhold, Dør om Dør, med den bitreste Nød, med den Nød, som er saa dagligdags om Vinteren, uden at række vedkommende en hjælpende Haand, kan man være ganske overbevist om, at den Nød, der foranlediges ved, at en Mand med 6 Timers Varsel under ekstraordinære Forhold bliver revet ud af sit Hjem og indkaldt til Militærtjeneste, nok skal vække Opmærksomhed mellem de Mennesker, der ere i Nærheden, og ogsaa nok foranledige, at der bliver rakt en hjælpende Haand. Det er mit Haab, at der er rakt mange en hjælpende Haand i de Tilfælde, hvor der virkelig er foraarsaget Nød, baade af private og ogsaa gennem velgørende Institutioner og gennem de fri Fattigkasser. Imidlertid er jeg enig med begge de ærede Ordførere om, at selv om der ikke er Tale om noget stort Antal af Tilfælde, hvor denne Indkaldelse har foraarsaget ekstraordinær Nød, er der ingen Grund til ikke at række Haand til disse Tilfælde, og jo færre der er, desto lettere ere de at afhjælpe, men der er ganske vist heller ingen Grund til at sætte et stort Apparat i Bevægelse.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) udtalte Haabet om, at det virkelig maatte blive Sandhed, hvad jeg havde foreslaaet, at Forslagene skulde undergaa en hurtig Udvalgsbehandling. Derom kan det ærede

Medlem være forvisset. Hvis det havde været Flertallets Mening i denne Sag, at vi intet vilde gøre ved Sagen, havde vi ganske simpelt slaaet Forslagene ned, men det er ikke Meningen. Naar vi ville underkaste dem en Udvalgsbehandling, er det baade, fordi vi ville en Vej ud i disse Sager, og fordi vi naturligt ønske, at det skal ske saa hurtigt som muligt. Det ærede Medlem for Odense (Marott) kunde ikke slippe det Ord „mobilisere“, naar han talte om denne Sag. Han sagde, at ved Mobilisering kom det ikke an paa, hvor mange man indkaldte, men kun paa, at nogle bleve mobile. Hvis altsaa hele Mobiliseringen, som det ærede Medlem kalder det, var bleven indskranket til de 60 Søminører, som Marineministeren havde indkaldt, vilde det ærede Medlem ogsaa have kaldt det en Mobilisering. Hvis det ærede Medlem holder saa meget af dette Ord, at han ikke kan lade være at anvende det paa en saa ringe Ting, skal jeg ikke modsig ham. Man kan ogsaa kalde en Svoilstik for et Varmeapparat, men det er ikke almindeligt. I øvrigt skal jeg ikke indlade mig videre i Diskussion med de to ærede Ordførere. Om selve Sagen skal jeg sige, at naar man ikke fra nogen Side vil forsøge at gøre et Nummer ud af den, tror jeg nok, at der skal komme noget godt ud af den.

Ordføreren for Forslagsstillerne af den som Nr. 3 paa Dagsordenen opførte Sag (Marott): Det er ikke, fordi jeg tillægger Spørgsmaalet, om man maa sige „Mobilisering“ eller ikke i dette Tilfælde, nogen større Betydning; men jeg hævder fremdeles, at naar man i dette Tilfælde indkalder 1,500 Mand og udbedr Fæstningsværkerne og bygger ny, kan man med Rette tale om en Mobilisering. Den ærede foregaaende Taler (Vilhelm Lassen) udtalte før som en, om end ikke særlig stærkt fremhævet, Anke mod de Bestræbelser, der her ere oppe, at der jo om nogle faa Dage bliver hjemsendt en væsentlig Del af det indkaldte Mandskab. Jeg vil endnu en Gang gerne understrege, at dette forekommer mig ikke at være en Omstændighed, som skulde gøre, at vi ikke med Hurtighed og Kraft tog fat paa at løse den foreliggende Opgave. Vor Mening er jo, at denne Lov ikke burde være midlertidig, ikke gælde alene for Aaret 1904, men ogsaa gælde i Fremtiden, saa at vi havde en fast og sikker Ordning paa dette Omraade for alle Tilfældes Skyld. Jeg vil sige, at selv